

JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU N° 12 DE BARCELONA

Recurs núm.: 376/2008 2C
Part actora:
Representant part actora:
Part demandada:
Representant part demandada:

SENTENCIA núm. 298/2010

ÉS CÒPIA

Barcelona, 5 d'octubre de 2010

Eduard Paricio Rallo, magistrat jutge del Jutjat contenciós administratiu n° 12 de Barcelona i de la seva província, he vist les actuacions corresponents al recurs promogut per,

ANTECEDENTS

PRIMER.- El dia va tenir entrada en aquest Jutjat l'escrit d'interposició corresponent a aquest recurs. Un cop admès el recurs i reclamat l'expedient administratiu, l'actor va formular demanda mitjançant la qual va demanar que es dicti sentència que declari no conforme a dret la resolució impugnada, promogui qüestió d'il·legalitat respecte els preceptes del reglament que regulen les instal·lacions interiors en contradicció amb la legislació civil, disposi l'immediat restabliment del servei amb arxiu de la reclamació per impagament i ordeni que se l'indemnitzi a ell i a la seva família en una quantia de 309.661'7 euros, més 165'51 euros per cada dia que transcorri des del març de 2009 fins el restabliment del servei. L'actor fonamenta el recurs en els següents motius: A/ El fet que la companyia subministradora actua sense concessió del servei per part de l'Ajuntament, de forma que el cobrament de la tarifa i la privació del servei son actuacions nul·les; B/ El fet que la companyia no va informar sobre la necessitat d'efectuar reclamació, amb infracció de l'article 77.1.f/ del reglament del servei, i el fet que si s'hagués seguit el procediment després de la reclamació hauria correspost el recurs d'alçada i la posterior autorització judicial d'acord amb allò previst als articles 77.3 i 81 del reglament del servei; C/ El fet que l'Entitat Metropolitana actua sense conèixer els motius del tall de subministrament; D/ Que el tall de subministrament ha ocasionat danys al recurrent i a la seva família doncs han hagut de canviar el seu domicili a banda que l'actor ha patit trastorns psicològics, apnea nocturna i ha hagut de demanar crèdits; E/ La nul·litat de les previsions del reglament referides a les instal·lacions interiors en la

mida que estableixen obligacions i permeten la privació de subministrament a qui no és responsable del consum en casos d'avaries en zona comunitària.

SEGON.- La administració demandada i les codemandades van formular contestació a la demanda en què, tot al·legant els fonaments que van entendre escaients a llur dret, van sol·licitar finalment la desestimació d'aquest recurs, la confirmació de les resolucions impugnades i la condemna de l'actor a l'abonament de les costes processals. Acte seguit hom va fixar la quantia d'aquest plet en 309.661'70 euros. Oberta la fase probatòria, es va admetre i practicar la sol·licitada per les parts, amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, les parts van formular conclusions en què van ratificar les pretensions respectives.

TERCER.- Mitjançant provisió de data 31 de maig de 2010 es va requerir als secretaris generals de l'Ajuntament de Barcelona i de l'Entitat Metropolitana per tal d'aportar la documentació relativa a la concessió del servei, la transferència del mateix a la Corporació o Entitat metropolitana i a la fixació de les tarifes. L'Entitat del medi ambient va aportar la documentació demanada en data 15 de juny i l'Ajuntament de Barcelona ho va fer en data 15 de juliol.

QUART.- Mitjançant provisió de data 19 de juliol es va traslladar l'anterior documentació a les parts per al·legacions. Alhora se'ls va plantejar una nova qüestió referida a la naturalesa jurídica de la tarifa aplicada al servei d'abastament d'aigua.

S'ha pronunciat l'actor en el sentit d'entendre que en no existir concessió, el règim de la tarifa hauria de ser el de la taxa. Per la seva banda, les representacions de l'Entitat Metropolitana i de la Societat General d'Aigües de Barcelona entenen que estem davant d'un preu privat o, en tot cas, una "contraprestació patrimonial de caràcter públic de titularitat privada".

FETS PROVATS

PRIMER. De la documentació que integra l'expedient administratiu i que ha estat portada a prova es desprenen els següents fets, que es tenen per provats:

- En dates 7 de desembre de 2005 i 21 de febrer de 2006 la companyia "Aigües de Barcelona" va girar a l'actor sengles factures corresponents al servei d'abastament d'aigua de l'habitatge del carrer Pérez del Pulgar Blq. 5, baixos, V.76 incloent uns consums de 1.835 mt³ i 570 mt³ i un imports de 4.985'66 i 1.612'19 euros respectivament.
- En data 16 de desembre de 2005 Aigües de Barcelona va efectuar una comprovació al domicili del recurrent, resultant que el comptador funcionava correctament.
- En data 6 de febrer de 2006 la companyia va lliurar a l'Entitat Metropolitana relació de propostes de tancament de 3.571 subministraments, incloent el del domicili de l'actor.

En data 9 de març de 2006 la companyia va interrompre el subministrament.

- En data 26 de març de 2006 es va cursar avís de tancament del subministrament per impagament de la quantitat pendent de 6.597'85 euros.

- En data 29 de març de 2007 l'Agència Catalana de l'Aigua va efectuar liquidació provisional del cànon de l'aigua per un import de 2.456'14 euros.

- En data 29 de maig de 2007 l'actor va presentar sengles escrits davant la companyia subministradora i davant l'ACA en el sentit de rebutjar les reclamacions de deute.

- En data 9 de maig de 2008 l'actor va presentar davant l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient una petició en el sentit que s'ordenés l'immediat i urgent restabliment del subministrament d'aigua al seu domicili, amb arxiu de la reclamació econòmica i indemnització dels danys provocats per import de 300.000 euros. Hom va reiterar la reclamació mitjançant escrit de 8 de juny.

- Mitjançant resolució de data 16 de juny de 2008 el Gerent de l'Entitat del Medi Ambient va desestimar les al·legacions i les peticions de l'actor.

SEGON.- De la documentació que consta al complement d'expedient i l'aportada a aquestes actuacions es desprèn el següent:

- En data 31 de març de l'any 1966 el Consell ple de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar les "Bases per al conveni amb la Societat General d'Aigües de Barcelona per a l'organització dels servei d'abastament d'aigües", document en el que es preveu encomanar el servei a la societat esmentada.

- En data 3 de juliol de 1980 la Comissió Permanent de la Corporació Metropolitana de Barcelona va declarar l'abastament d'aigua dels municipis metropolitans com servei d'interès metropolità, tot iniciant el procediment per tal d'assumir la prestació del servei.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- La representació de la Societat General d'Aigües de Barcelona oposa en aquest recurs una situació de desviació processal tot entenent que l'actor formula pretensions que no havia plantejat en via administrativa, com ara la nul·litat de les comunicacions de tall de subministrament i la nul·litat dels preceptes del reglament que estableixen obligacions i permeten el tall de subministrament a qui no és responsable del consum impagat.

Certament cal distingir entre l'aportació al procés jurisdiccional de nous motius de recurs no plantejats en la prèvia via administrativa, circumstància admesa tradicionalment en el marc del recurs jurisdiccional i acceptada en aquests moments a la Llei jurisdiccional (article 56.1); i la modificació o ampliació del mateix objecte del recurs, és a dir, de la pretensió que formula el recurrent (article 1 LJCA). En aquest darrer cas la concepció revisora de la jurisdicció contenciós administrativa ha dificultat aquesta variació de l'objecte processal, de forma que si no hi ha un previ

pronunciament de l'administració sobre allò que es demana, no s'accepta la possibilitat de control jurisdiccional (sentències del Tribunal Suprem de 23 març de 1992, rec. 8474/1990 i de 24 de febrer de 2003, rec. 1589/2000).

Ara bé, no es menys cert que la inadmissió d'un recurs o d'una pretensió per desviació processal ha estat matisada en ocasions. En aquest sentit, la sentència del Tribunal Suprem de 5 de juliol del 1999 (rec. 3806/1995) entén que no és procedent *"una aceptación ciega e incondicionada de la característica revisora, conducente en todo caso a la abstención de conocer, con devolución de las actuaciones a la Administración, ni tampoco admite como suficiente la invocación del principio de economía procesal para amparar la solución contraria, estimando examinar en cada caso cual haya sido el planteamiento de las cuestiones interesadas y el actuar administrativo"*.

Doncs bé, en el present cas es ben cert que l'actor va plantejar en via administrativa tres pretensions substantives: el restabliment del servei, l'arxiu del deute reclamat i la indemnització dels danys causats, mentre que en aquesta via jurisdiccional inclou noves peticions. Ara bé, aquestes pretensions afegides es poden acceptar en el següents termes: Pel que fa a la nul·litat de les comunicacions de tall de subministrament, es pot entendre que no és pròpiament una pretensió sinó el motiu o un dels motius amb els que es vol justificar la pretensió principal que es refereix al restabliment del servei i l'arxiu del deute reclamat. D'altra banda aquesta és una qüestió que hi era al cos de la reclamació presentada en via administrativa.

Respecte la nul·litat de determinats preceptes del reglament del servei, cal remarcar que no es formula en aquets sentit una pretensió substantiva sinó una petició merament processal. En efecte, aquest Jutjat no seria competent a per fiscalitzar la legalitat d'una norma general emesa per l'entitat local en els termes de l'article 8.1 de la Llei jurisdiccional, de forma que el que planteja l'actor és un recurs indirecte contra l'esmentat reglament. Així doncs, s'impugna la suspensió del servei en tant que acte d'execució d'una norma que l'actor entén il·legal, possibilitat establerta a l'article 26 de la Llei jurisdiccional. Per tant, el plantejament d'una qüestió d'il·legalitat no és sinó la conseqüència processal d'un dels motius de recurs que formula l'actor -la il·legalitat de diversos preceptes del reglament de serveis-, essent així que no ha d'haver obstacle per ampliar els motius de recurs en via jurisdiccional.

En definitiva, cal entendre les pretensions de l'actor en el sentit esmentat, sentit que és el mes favorable a la integritat del dret a la tutela judicial efectiva que imposa l'article 53 de la Constitució espanyola.

SEGON.- L'actor fonamenta aquest recurs en un primer argument en el sentit que la companyia subministradora actua sense concessió del servei per part de l'Ajuntament, de forma que el cobrament de la tarifa i la privació del servei son actuacions nul·les.

No hi ha dubte que el servei d'abastament domiciliari d'aigua és un servei de titularitat municipal segons que disposa l'article 25.2.I/ de la Llei 7/85 de bases del règim local, servei que d'altra banda és d'obligada prestació en els termes de l'article 26. Alhora, l'article 86 de la mateixa Llei declara la reserva d'aquest servei a favor de les entitats locals als efectes d'allò previst a l'article 128.2 de la Constitució espanyola. Consta en el cas que

ens ocupa que el servei va ser traspassat a l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i Tractament de Residus d'acord amb allò previst als articles 15 i 18 de la Llei 7/87.

En definitiva, estem davant un servei local; servei que en conseqüència cal gestionar a partir d'alguna de les formes previstes a l'article 85 de la Llei de bases del règim local.

En el cas que ens ocupa el servei es gestiona mitjançant la Societat General d'Aigües de Barcelona, societat que actua com a concessionària del servei, de forma que estem davant un supòsit de gestió indirecta per concessió. Ara bé, resulta que no hi ha contracte de concessió.

En efecte, independentment que ja al segle XIX la Societat d'aigües o la seva precursora rebés alguna adjudicació d'aprofitaments hidràulics, el cas és que no s'ha aportat ni s'ha esmentat cap resolució que adjudiqui el servei d'abastament domiciliari d'aigua a la codemandada o a alguna altra societat de la que pugui ser causa-havent. Consta en efecte que en data 31 de març de l'any 1966 el Consell ple de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar les "Bases per al conveni amb la Societat General d'Aigües de Barcelona per a l'organització dels servei d'abastament d'aigües", document en el que es preveu encomanar el servei a la societat esmentada, però el cas és que l'adjudicació no es podia fer de pla doncs requeria un procediment previ i en tot cas calia seguir un sistema de licitació pública en els termes de la legislació vigent aleshores, això és, l'article 115 i subsegüents de la Llei de Règim Local aprovada per Decret de 24 de juny de 1955, el Reglament de serveis de 17 de juny de 1955, el Reglament de contractació de les Corporacions Locals aprovat per Decret de 9 de gener de 1953 i el Text articulat de la Llei de Contractes de l'Estat aprovat per Decret 923/65, essent així que la concessió no adjudicada en els esmentats termes seria un acte radicalment nul per imposició de l'article 116 de la primera de les normes esmentades.

Però és que ni tan sols estem davant una adjudicació nul·la per manca del procediment previ exigible. L'acord del 1966 no va adjudicar la concessió a la Societat General d'Aigües de Barcelona. Aquesta resolució no inclou altra cosa que un simple projecte d'adjudicació que no va arribar a consumir-se segons que es dedueix meridianament dels termes en els que està redactat. Així doncs, ni hi ha adjudicació del servei ni hi ha contracte.

Per tant i després d'haver requerit tant a l'Ajuntament de Barcelona com a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics tota la documentació relacionada amb el cas, es constata que en efecte la Societat General d'Aigües de Barcelona presta el servei municipal d'abastament domiciliari sense el preceptiu títol, tal i com al·lega l'actor.

Certament l'anterior constatació té importants repercussions materials, doncs ara per ara la gestió del servei d'abastament d'aigües a la ciutat de Barcelona i l'actuació de la SGAB en tant que concessionària del servei son actuacions il·legítimes. Ara bé, allò que es planteja en aquest procés no és pròpiament la verificació d'aquesta situació sinó el reconeixement de les pretensions formulades per l'actor, totes elles derivades de la il·legimitat de la reclamació de deute que se li va formular.

Doncs bé, tingui o no títol administratiu, la codemandada presta materialment el servei i ho fa a partir de les relacions jurídiques que estableix amb els particulars. Relacions de naturalesa privada

independentment que concorrin alhora alguns aspectes de dret públic com més endavant s'argumentarà. El cas és que l'actor va contractar el servei amb la Societat General d'Aigües i va rebre efectivament el subministrament. Aquest contracte és un negoci jurídic de caràcter sinal·lagmàtic que obliga a les parts a les prestacions pactades -article 1254 Codi Civil-, el que significa el deure del venedor de lliurar el servei i el del comprador d'abonar-lo -article 1.500 C. Ci-, essent així que l'existència i validesa del títol administratiu de concessió no es projecta com un vici que afecti algun dels elements determinants per a la validesa del contracte de subministrament existent entre l'actor i la societat codemandada. D'altra banda, el deure de pagament queda establert al reglament del servei, reglament que obliga directament els abonats independentment de la forma de prestació del servei i la situació jurídica de la concessió. Finalment, el principi d'interdicció de l'enriquiment injust s'oposaria al fet que l'actor pogués quedar deslliurat del deute un cop rebut el servei. La conclusió és que l'absència de contracte de concessió el servei i la situació il·legítima en la que es troba la Societat General d'Aigües no són circumstàncies que es projectin necessàriament sobre l'exigibilitat del deute causat per l'actor i en la procedència del tall de subministrament.

TERCER.- Segons que s'ha esmentat als antecedents, s'ha plantejat a les parts la qüestió referida a la naturalesa jurídica de la tarifa que ens ocupa, això és, la tarifa corresponent al servei d'abastament d'aigua potable.

Certament, la jurisprudència del Tribunal Suprem venia distingint històricament entre el potestat tributària i potestat tarifària, de forma que en els supòsits de prestació del servei mitjançant formes de dret privat, la contraprestació a abonar per l'usuari era una tarifa de dret privat (per exemple, sentència del Tribunal Suprem de 2 de juliol de 1999, rec nº 2603/95), una doctrina que seguia estretament el vell plantejament de l'article 155 del Reglament de serveis de les entitats locals aprovat per Decret de 17 de juny de 1955.

Ara bé el Tribunal Constitucional va modificar significativament les coses a partir de la sentència nº 185/95, sentència que qualifica com prestacions patrimonials de caràcter públic totes aquelles que s'exigeixen als ciutadans en un context de coactivitat, sigui coactivitat jurídica o de fet; això és, quan l'usuari no sol·licita espontàniament i voluntàriament el servei. Una voluntarietat que no es dona en les situacions en que el servei públic opera en el mercat en una situació material de monopoli o quan el servei resulta objectivament indispensable per poder satisfer les necessitats bàsiques de la vida personal o social dels particulars d'acord amb les circumstàncies socials de cada moment i lloc. No hi ha dubte que el servei d'abastament d'aigua participa de les dos condicions, en tant que servei que es presta en règim material de monopoli - sense competència- i en la mida que resulta un servei indispensable per als ciutadans.

Cal remarcar que l'anterior doctrina es formula a propòsit del principi de legalitat. Això és, en última instància, com a garantia per als ciutadans davant les administracions públiques. Una garantia que es projecta en tots els serveis públics independentment de la forma de gestió. Altrament l'estatut del ciutadà-usuari, la seva posició jurídica front el servei i les garanties amb que compta quedarien subordinats a una decisió purament

ES CÒPIA

organitzativa de cadascuna de les administracions.

Aquest plantejament del Tribunal Constitucional ha quedat recollit a la legislació ordinària, inicialment a la Llei 25/98 de modificació de la Llei de Taxes i Preus Públics i ara a la Llei 59/03 General Tributària, el qual article 2 imposa la forma de taxa en els supòsits de prestació de serveis o la realització d'activitats en règim de dret públic quan no siguin de sol·licitud o recepció voluntària per als obligats tributaris o no es prestin o es realitzin pel sector privat, en el ben entès que *"s'entén que els serveis es presten o les activitats es realitzen en règim de dret públic quan es duguin a terme mitjançant qualsevol de les formes que preveu la legislació administrativa per a la gestió del servei públic i la seva titularitat correspongui a un ens públic."* Alternativament, la figura del preu públic queda referida a les contraprestacions pecuniàries que es satisfacin per la prestació de serveis o la realització d'activitats efectuades en règim de dret públic en concurrència amb el sector privat i alhora siguin de sol·licitud voluntària per part dels administrats (article 25 de la Llei 8/89 de taxes i preus públics). Plantejament que ha recollit la darrera jurisprudència del Tribunal Suprem (sentència de 12 febrer 2009, cassació nº . 3349/2006).

Aquesta nova concepció de les taxes i els preus públics queda paral·lelament reproduïda a la Llei d'Hisendes Locals (articles 20 i 41 del Real Decret legislatiu 2/04). Cal entendre que l'al·lusió als serveis prestats en règim de dret públic en la definició de la taxa no es refereix a la forma de gestió sinó la titularitat del servei tal i com especifica la Llei General Tributària. D'altra banda, segons que ja s'ha apuntat, les garanties dels ciutadans no poden quedar en aspectes tan essencials a expenses de decisions merament organitzatives de les Administracions, normalment adoptades a partir de resolucions de rang menor.

Així doncs, a partir d'aquest plantejament de la Llei General Tributària no pot haver dubte que un servei com ara el subministrament domiciliari d'aigua és un servei sotmès a una taxa. Això comporta l'aplicació en bloc de la normativa de les taxes tant en allò que es refereix al procediment d'aprovació -mitjançant ordenança fiscal- com també als altres aspectes substantius del règim jurídic de les taxes, com ara a la submissió dels seus elements determinants a una reserva legal, la forma i els límits en la determinació de la quantia i, en general, l'aplicació del règim tributari com ara l'exacció coactiva per via d'apressament, justament un procediment que no ha estat respectat en el cas que ens ocupa.

Així doncs, en estar davant d'un preu que ha estat tramitat com una tarifa privada, cal concloure que el preu que la Societat General d'Aigües cobra en contraprestació del servei que proporciona als ciutadans de Barcelona és il·legal, de forma que cal acceptar el recurs de l'actor en aquets punt.

Cal remarcar que l'anterior conclusió no es refereix als tributs inclosos a les factures, això és, el cànon de l'aigua instituït per la Generalitat de Catalunya i la taxa de clavegueram; tributs no afectats per la il·legalitat de la tarifa. Conseqüentment, cal anul·lar la quota del servei i també l'iva en tant que gira sobre aquesta però no els tributs associats.

QUART.- Respecte el restabliment del servei, és cert que tradicionalment s'ha entès que els tributs tenen establertes la seva particular forma d'execució, això és, la via d'apressament. Ara bé, això no exclou

ES CÒPIA

necessàriament una previsió normativa que autoritzi el tall de subministrament en cas d'impagament, previsió que en el cas que ens ocupa es fa a l'article 76 del Reglament general del servei metropolità d'abastament domiciliari d'aigua de 2 d'octubre de 2003. Una possibilitat cal entendre com una norma de naturalesa contractual i de gestió del servei més que no pas com una norma de recaptació tributària. D'altra banda, aquesta previsió pot ser introduïda mitjançant un reglament local en tant que es refereix a la regulació d'una relació de subjecció especial.

Ara bé, dit això, el cas és que tot i ser inicialment acceptable la interrupció del servei per incompliment d'obligacions contractuals per part de l'usuari, en el cas que ens ocupa no es dona el pressupòsit material per aquesta actuació doncs, segons que s'ha argumentat, no hi ha impagament del servei des del moment que la tarifa no resultava jurídicament exigible.

CINQUÈ.- Cal admetre així mateix el motiu de recurs referit als aspectes procedimentals. En efecte, l'actor planteja el fet que la companyia no informa sobre la necessitat o la possibilitat d'efectuar reclamació per part dels usuaris amenaçats de suspensió del subministrament, amb infracció de l'article 77.1.f/ del reglament del servei. Hom afegeix que si s'hagués seguit el procediment després de la reclamació hauria correspost el recurs d'alçada i la posterior autorització judicial d'acord amb allò previst als articles 77.3 i 81 del reglament del servei. Finalment l'actor al·lega que l'Entitat Metropolitana actua sense conèixer els motius del tall de subministrament.

Certament consta que la comunicació que la companyia va adreçar al recurrent anunciant el tall de subministrament no incloïa els requeriments establerts a l'article 77 del Reglament del servei pels casos de suspensió del subministrament, específicament l'atorgament del termini d'un mes per fer front al pagament abans del tall, la referència a la possibilitat de presentar una reclamació i la forma en que ho havia de fer. Circumstància aquesta prou rellevant ja que suposava el trasllat de la qüestió a l'Entitat Metropolitana, responsable en darrera instància del servei front el ciutadà, amb suspensió de les actuacions mentre tant. Unes omissions que en efecte situaven en indefensió a l'actor.

Però és que, a banda, resulta que la comunicació es va efectuar en data 26 de març, quan el tall de subministrament s'havia efectuat ja el dia 9 de març. Per tant, segons la documentació aportada, el tall de subministrament es va consumir sense cap advertiment previ.

Respecte l'autorització metropolitana per a la suspensió del servei, cal remarcar que tot i que l'article 77 del Reglament del servei es certament confús en aquest extrem, cal deduir de l'encapçalament del precepte que la suspensió queda condicionada a la prèvia autorització per part de l'entitat metropolitana, autorització que no consta en el cas que ens ocupa. Però és que també resulta preceptiu que la companyia informi a l'entitat metropolitana sobre els motius i fets que justifiquen el tall de subministrament que proposa, informació que tanmateix no consta a la comunicació inclosa a l'expedient administratiu, que consisteix en uns llargs llistats on només consta el número de pòlissa, el nom de l'abonat i l'adreça del mateix. Una informació que no pot constituir base per una decisió conseqüent per part de l'Entitat Metropolitana.

En definitiva, es constata una fallida generalitzada de les garanties procedimentals que assisteixen als usuaris del servei, fallida que porta novament a la necessitat d'admetre el recurs pel que fa al tall del subministrament.

SISÈ.- L'actor planteja així mateix la nul·litat de les previsions del Reglament del servei referides a les instal·lacions interiors en la mida que estableixen obligacions i permeten la privació de subministrament a qui no és responsable del consum en casos d'avaries en zona comunitària.

Ja s'ha esmentat que aquesta al·legació ha de ser presa en tot cas com una impugnació indirecta del reglament, doncs aquest Jutjat no resulta competent per controlar la seva legalitat.

Doncs bé, no es pot considerar il·legal que qui contracta el subministrament es subrogui voluntàriament en la posició de la comunitat de veïns fent-se responsable davant la companyia del tram de canonada comunitari que sigui necessari per portar el subministrament al seu domicili. Poc sentit tindria fer responsable a un tercer que no contracta ni assumeix cap obligació.

Dit d'una altra forma, la companyia lliura l'aigua en el punt terminal de la xarxa de distribució i a partir d'aquest punt l'ha de recollir l'abonat, be a partir de instal·lacions pròpies, bé a partir d'instal·lacions prestades per tercers, encara que el responsable front el subministrador sigui en tot cas l'abonat. Una altra cosa és en quina mida aquest pot repetir a la comunitat de propietaris, però aquesta és una qüestió aliena al procés.

SETÈ.- Finalment l'actor planteja una reclamació de danys i perjudicis. Hom esmenta en aquest sentit que ha hagut de canviar el seu domicili, que ha patit trastorns psicològics, apnea nocturna i ha hagut de demanar crèdits.

Docs bé, en general els danys que invoca el recurrent no han quedat acreditats, al menys la seva relació causal amb l'actuació de les codemandades. Ara bé, cal entendre que si es va suspendre efectivament el subministrament del servei, és raonable que l'actor hagués d'abandonar provisionalment el seu domicili tal com al·lega i, si no el va abandonar, la família va romandre en el mateix en condicions de manca manifesta d'habitabilitat, de forma que la indemnització és igualment procedent. Per tant, el dany es pot xifrar en el cost del lloguer d'una habitatge equivalent al que tenia l'actor en el moment dels fets des del moment del tall de subministrament fins el moment en que el mateix sigui rehabilitat. Una responsabilitat que cal imputar solidàriament a l'Entitat Metropolitana i a la Societat General d'Aigües en tant que causants conjuntes del dany.

VUITÈ.- L'article 139 de la Llei jurisdiccional disposa la imposició de les costes processals a la part que sostingui l'acció o el recurs amb temeritat o mala fe, o bé quan d'una altra manera es faria perdre la finalitat al recurs. En el present cas s'aprecia temeritat en la oposició a aquest recurs en relació al motiu abordat al fonament cinquè.

Atesos els preceptes legals esmentats i els altres que són d'aplicació,

HE RESOLT estimar parcialment el recurs interposat pel Sr i anular la resolució impugnada, tot anul·lant alhora la reclamació de deute que li ha estat girada en la part corresponent a la quota del servei, reconeixent el dret del recurrent a que se li restableixi el servei de forma immediata i condemnant solidàriament a l'Entitat Metropolitana i a la Societat General d'Aigües a abonar-li una indemnització calculada en els termes del fonament jurídic sisè. Es desestima el recurs en la resta de pretensions i s'imposen les costes per meitats a l'Entitat Metropolitana i a la Societat General d'Aigües, costes que en cap cas superaran el màxim total de 1.500 euros.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs ordinari d'apel·lació de conformitat amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

